

อนุสัญญา
ระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
และ
รัฐบาลแห่งยูเครน
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน
และการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร
ในส่วนของภาษีเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งยูเครน (คณะรัฐมนตรี)

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการ
การเลี่ยงรัษฎากรในส่วนของภาษีเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีเงินได้จากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำ
สัญญาของรัฐหนึ่งหรือในนามของส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นโดยไม่คำนึงถึงวิธี
การเรียกเก็บ

๒. ภาษีที่คงค้างที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้
รวมทั้ง ภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอด
รวมของเงินค่าจ้าง หรือเงินเดือนซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน ให้
ถือว่าเป็นภาษีเงินได้

๓. ภาษาที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับโดยเฉพาะ ได้แก่

ก) ในกรณีประเทศไทย

(๑) ภาษาเงินได้ และ

(๒) ภาษาเงินได้ปิโตรเลียม

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษาไทย")

ข) ในกรณีประเทศยูเครน

(๑) ภาษาจากคำไวพจน์กิจ และ

(๒) ภาษาเงินได้นุคคลธรรมดา

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษียูเครน")

๔. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญซึ่งใช้บังคับหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญานี้ เป็นการเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะได้แจ้งให้กันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรในรัฐของตน

ข้อ ๓

บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ก) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง อาณาเขตประเทศของราชอาณาจักรไทย รวมถึง พื้นที่ทะเล พื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดิน ซึ่งราชอาณาจักรไทย มีสิทธิอธิปไตยและเขตอำนาจตามกฎหมายระหว่างประเทศ

- ข) คำว่า "ประเทศยูเครน" เมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์หมายถึง อาณาเขตของยูเครน ไหล่ทวีป และเขตเศรษฐกิจพิเศษ (พื้นที่ทางทะเล) รวมถึงพื้นที่ใดๆ นอกอาณาเขตทางทะเลของยูเครนตามกฎหมายระหว่างประเทศ กำหนดไว้หรืออาจจะกำหนดไว้ภายหลัง ให้เป็นพื้นที่ซึ่งยูเครนอาจใช้สิทธิใน ส่วนที่เกี่ยวกับท้องทะเล ดินใต้พื้นดิน และทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่นั้นๆ ได้
- ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศไทยหรือประเทศยูเครน แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึง บุคคลธรรมดา บริษัทและคณะบุคคลใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยภาษีเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
- จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลใดๆ หรือหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคล เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
- ฉ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง
- (๑) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ
 - (๒) ในกรณีของประเทศยูเครน กระทรวงการคลังยูเครน หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ
- ช) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
- ซ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใด ๆ โดยทางเรือหรือทางอากาศยานซึ่งดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีเรือหรืออากาศยาน ซึ่งดำเนินการระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่งเท่านั้น

ณ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง

- (๑) บุคคลธรรมดาใดๆ ซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
- (๒) นิติบุคคลใดๆ ห้างหุ้นส่วน สมาคม หรือหน่วยอื่นใด ที่ได้รับสถานภาพเช่นนั้นตามกฎหมาย ที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

ญ) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษียูเครนแล้วแต่บริบทจะกำหนด

๒. ในการใช้บังคับบทบัญญัติของอนุสัญญาในเวลาใดๆ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้ให้มีความหมายตามที่คำนั้นมีอยู่ในเวลานั้นตามกฎหมายของรัฐนั้น เพื่อประโยชน์ของการเก็บภาษีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น ความหมายของคำภายใต้กฎหมายภาษีของรัฐนั้นจะมีความสำคัญเหนือความหมายที่ได้รับบัญญัติไว้สำหรับคำนั้นๆ ในกฎหมายอื่นๆ ของรัฐนั้น

ข้อ ๔ ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดๆ ผู้ซึ่งภายใต้กฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุแห่งการมีภูมิลำเนาถิ่นที่อยู่ สถานที่ก่อตั้ง สถานจัดการหรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และรวมถึงรัฐนั้นและส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใดๆ ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

๒. ในกรณีที่เกิดเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

- ก) ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

- ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญหรือถ้าบุคคลนั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐใดรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ เฉพาะในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย
- ค) ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ
- ง) ถ้าบุคคลนั้นเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐหรือไม่เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

๓. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งได้จดทะเบียนก่อตั้งขึ้น หากภายใต้หลักเกณฑ์ข้างต้นบุคคลนั้นยังคงมีถิ่นที่อยู่ในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่มีสถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่ ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐที่ตั้งของสถานจัดการใหญ่ของบุคคลนั้นได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐพยายามแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึงสถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน

๒. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ให้รวมถึงโดยเฉพาะ

ก) สถานจัดการ

ข) สาขา

ค) สำนักงาน

ง) โรงงาน

- จ) โรงช่าง และ
- ฉ) การติดตั้งหรือโครงสร้างเพื่อการสำรวจทรัพยากรธรรมชาติ
- ช) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ
- ซ) คลังสินค้าหรือโครงสร้างอื่นที่ใช้เพื่อการขาย

๓. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" จะรวมถึง

- ก) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้งหรือโครงการประกอบ หรือกิจกรรมตรวจสอบที่เกี่ยวเนื่องกับโครงการดังกล่าว ทั้งนี้เฉพาะกรณีที่ตั้งโครงการหรือกิจกรรมนั้น ดำเนินติดต่อกันเป็นระยะหรือหลายระยะเวลาเกินกว่า ๙ เดือน
- ข) การให้บริการรวมถึงบริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง โดยผ่านลูกจ้างหรือบุคลากรอื่น ซึ่งกิจกรรมนั้นดำเนินติดต่อกันสำหรับโครงการเดียวกัน หรือโครงการที่เกี่ยวข้องกันภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่งในช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่าหกเดือน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ

๔. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ไม่ให้ถือว่ารวมถึง

- ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
- ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงหรือการส่งมอบ
- ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อ

ความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ

- ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้า หรือรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
- จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมอื่นซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น
- ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อการประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) รวมกัน โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบ

๕. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้ เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๗ กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าบุคคลดังกล่าว

ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือ

ข) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น โดยบุคคลนั้นเป็นผู้ดำเนินการส่งมอบมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐนั้นในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ

๖. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อบพนี้ วิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เว้นแต่ที่ประกอบการรับประกันภัยต่อ จะถือว่า มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าได้มีการเก็บค่าธรรมเนียมในอาณาเขตของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือการรับประกันความเสี่ยงซึ่งมีอยู่ในรัฐนั้น กระทำโดยผ่านผู้แทนซึ่งมิใช่ตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรค ๗

๗. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามิสถานประกอบกิจการของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำการอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อกิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวได้กระทำทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในนามวิสาหกิจนั้น หรือวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้

๘. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ควบคุมหรือถูกควบคุมโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากกำไรหรือขาดทุน) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมียุติตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปลูกสร้างและเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตร ป่าไม้ และประมง สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่างๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัว เพื่อเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในชุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยานจะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบกิจการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗
กำไรจากธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจตามที่กล่าวข้างต้น กำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น

๒. ภายใต้งบบังคับแห่งบทบัญญัติวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในสถานที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวร

๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไปไม่ว่าจะมีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น อย่างไรก็ตาม จะไม่ยอมให้หักค่าใช้จ่ายในส่วนที่เกี่ยวกับจำนวนที่จ่าย (นอกเหนือจากการชดเชยทดแทนของรายจ่ายจริง) โดยสถานประกอบการถาวรให้กับสำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นใดของวิสาหกิจนั้น ในลักษณะของค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียมหรือการจ่ายอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันเพื่อตอบแทนสำหรับการใช้สิทธิบัตรหรือสิทธิอื่น ๆ หรือในลักษณะของค่านายหน้าสำหรับการให้บริการที่ระบุหรือเพื่อการจัดการหรือในลักษณะของดอกเบี้ยสำหรับเงินที่ให้สถานประกอบการถาวรยืม ยกเว้นในกรณีของวิสาหกิจการธนาคาร ในทำนองเดียวกันในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร มิให้ถือเป็นเหตุสำหรับจำนวนที่ถูกเรียกเก็บ (นอกเหนือจากการชดเชยทดแทนของรายจ่ายจริง) โดยสถานประกอบการถาวรให้กับสำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นใดของวิสาหกิจนั้นในลักษณะของค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียมหรือการจ่ายอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน เพื่อตอบแทนสำหรับการใช้สิทธิบัตรหรือสิทธิอื่น ๆ หรือในลักษณะของค่านายหน้าสำหรับการให้บริการที่ระบุ หรือเพื่อการจัดการหรือในลักษณะของดอกเบี้ยสำหรับเงินที่ให้สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นใดของวิสาหกิจนั้นยืม ยกเว้นในกรณีของวิสาหกิจการธนาคาร

๔. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานอัตราส่วนร้อยละตามสมควรของยอดรายรับก่อนหักรายจ่ายของ

วิสาหกิจหรือของสถานประกอบการ หรือโดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจ ให้แก่ส่วนต่าง ๆ ของวิสาหกิจนั้น มิให้ข้อความในวรรค ๒ ตัดหนทางของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษีโดยวิธี อันเป็นประเพณีเช่นว่านั้น อย่างไรก็ตาม วิธีที่จะนำมาใช้นั้น จะต้องเป็นวิธีที่ให้ผลซึ่งเป็นไปตามหลักการต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในข้อนี้

๕. มิให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

๖. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ กำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น

๗. ในกรณีที่กำลังรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญา นี้มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ ๘

การขนส่งระหว่างประเทศ

๑. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ที่ซึ่งเงินได้หรือกำไรเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้นจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี

๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการณ์ระหว่างประเทศด้วย

ข้อ ๙

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

๑. ในกรณีนี้

- ก) วิชาธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิชาธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิชาธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิชาธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในกรณีใดกรณีหนึ่งได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิชาธุรกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิชาธุรกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิชาธุรกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิชาธุรกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

๒. ในกรณีที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเก็บภาษีจากผลกำไรของวิชาธุรกิจของรัฐนั้นซึ่งได้รวมกำไรของวิชาธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ได้ถูกเรียกเก็บภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นแล้ว และกำไรที่รวมเข้าไปในนั้นเป็นกำไรซึ่งควรจะเป็นของวิชาธุรกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่างๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิชาธุรกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่ควรจะมีขึ้นระหว่างวิชาธุรกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นตามกฎหมายภาษีของอีกรัฐหนึ่ง ในการกำหนดการปรับปรุง เช่นว่านั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร และหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ ๑๐

เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

ก) ร้อยละ ๑๐ ของเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าเจ้าของผลประโยชน์เป็นบริษัท (นอกเหนือจากห้างหุ้นส่วน) ซึ่งถือหุ้นโดยตรงอย่างน้อยร้อยละ ๒๕ ของทุนของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผล

ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีอื่น ๆ

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดนี้โดยความตกลงร่วมกัน

วรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนการเก็บภาษีจากบริษัทในสวนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๓. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงินหรือสิทธิในหุ้น ที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน หุ้นเหมืองแร่ หุ้นของผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่น ๆ อันมีส่วนร่วมอยู่ในผลกำไรซึ่งมีสิทธิเรียกร้องในหนี้ รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทผู้ทำการจ่ายเงินเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในสวนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในสวนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีจากกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้น จะประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้จะแปลความเป็นการป้องกันรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจากการบังคับจัดเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้น จากการจำหน่ายเงินกำไรจากสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น

ข้อ ๑๑
ดอกเบีย

๑. ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบียเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบียนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบียเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้น ในกรณีที่เกิดจากรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายเพื่อการกู้ยืมใดๆ โดยธนาคารหรือสถาบันการเงินใดๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมถึงธนาคารเพื่อการลงทุนและธนาคารเพื่อการฝากเงินและบริษัทประกันภัย

ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนดอกเบียในกรณีอื่นๆ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดนี้ โดยความตกลงร่วมกัน

๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๒ ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และได้รับโดยรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ธนาคารกลางของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือสถาบันการเงินอื่นใดที่จัดตั้งและเป็นเจ้าของ โดยรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อการส่งเสริมการค้าและการลงทุน หรือโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับการค้าประกันสิทธิเรียกร้องในหนี้ประกันโดยรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ธนาคารกลางของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือสถาบันการเงินอื่นใดที่จัดตั้งและเป็นเจ้าของโดยรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อการส่งเสริมการค้าและการลงทุน จะได้รับยกเว้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

๔. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค ๓ คำว่า "ธนาคารกลาง" และ "สถาบันการเงินที่จัดตั้งและเป็นเจ้าของโดยรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อการส่งเสริมการค้าและการลงทุน" หมายถึงตามลำดับ

ก) ในกรณีของประเทศไทย

(๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(๒) ธนาคารเพื่อการส่งออก-นำเข้าแห่งประเทศไทย

(๓) ธนาคารออมสิน

(๔) สถาบันซึ่งรัฐบาลแห่งประเทศไทยหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆ เป็นเจ้าของทั้งหมดตามที่อาจตกลงกันเป็นคราวๆ ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจรัฐผู้ทำสัญญา ทั้งสองรัฐ

ข) ในกรณีของประเทศยูเครน

(๑) ธนาคารชาติแห่งยูเครน

(๒) ธนาคารการส่งออก-นำเข้า แห่งประเทศยูเครน

(๓) สถาบันซึ่งรัฐบาลแห่งประเทศยูเครนหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆ เป็นเจ้าของทั้งหมดตามที่อาจตกลงกันเป็นคราวๆ ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

๕. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งฟรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

๖. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่

เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้จะใช้บทบัญญัติของ ข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๗. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๘. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินที่กล่าวถึงจำนวนหลัง ในกรณีเช่นว่านี้ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นในยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

๙. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่ใช้บังคับ ถ้าความมุ่งประสงค์หลักหรือหนึ่งในความมุ่งประสงค์หลักของบุคคลใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำหรือการมอบหมายในสิทธิเรียกร้องในหนี้ส่วนของดอกเบี้ยที่จ่ายเพื่อมุ่งประโยชน์ของข้อนี้ โดยความหมายของการจัดทำหรือการมอบหมายนั้น

ข้อ ๑๒

ค่าสิทธิ

๑. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และเจ้าของผลประโยชน์โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น

๓. คำว่า "ค่าสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ ลิขสิทธิ์ใด ๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้ง

ซอฟต์แวร์ ฟิล์ม ภาพยนตร์ ถ่ายทอดสด ฟิล์ม เทป หรือการกระทำอื่นเพื่อการใช้หรือการถอดแบบ
 ที่เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ทางวิทยุและโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบ หรือหุ่นจำลอง
 แผนผัง สูตรลับ หรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม
 พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม
 พาณิชยกรรม บริหารจัดการ เทคนิค หรือวิทยาศาสตร์

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในคำสิทธิ
 เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น
 โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็น
 อิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วน
 ที่เกี่ยวกับคำสิทธิที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการ
 ประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้จะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๕. คำสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น
 อย่างไม่ก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายคำสิทธิไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม
 มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งพันธกรณีที่จะต้อง
 จ่ายคำสิทธินั้นเกิดขึ้น และคำสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการ
 ประจำนั้น คำสิทธิเช่นนั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ
 นั้นตั้งอยู่

๖. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์
 หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนคำสิทธิที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศ
 อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายคำสิทธิแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของ
 ผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินที่กล่าวถึง
 จำนวนหลัง ในกรณีเช่นว่านี้ ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้ยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำ
 สัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

๗. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่ใช้บังคับ ถ้าความมุ่งประสงค์หลักหรือหนึ่งในความมุ่ง
 ประสงค์หลักของบุคคลใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำหรือการมอบหมายในสิทธิส่วนบุคคลของคำสิทธิที่จ่าย
 เพื่อมุ่งประโยชน์ของข้อนี้โดยความหมายของการจัดทำหรือการมอบหมายนั้น

ข้อ ๑๓
ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ ตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายหุ้นหรือผลประโยชน์ที่อาจเทียบเคียงได้ในบริษัท สินทรัพย์ซึ่งประกอบด้วยอสังหาริมทรัพย์ทั้งหมดหรือส่วนใหญ่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามประเภทที่กล่าวไว้ในข้อ ๖ อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๓. ผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๔. ผลได้ที่วิสาหกิจในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งรับจากการจำหน่ายเรือ หรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือ หรืออากาศยาน เช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น

๕. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค ๑, ๒, ๓ และ ๔ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เท่านั้น ไม่มีความใดในวรรคนี้ จะขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐใดในการเก็บภาษีจากผลได้หรือเงินได้จากการจำหน่าย หรือการโอนหุ้น หรือหลักทรัพย์อื่น

ข้อ ๑๔
บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้ เงินได้เช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

- ก) ถ้าผู้นั้นมีฐานประกอบการประจำโดยปกติอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น หรือ
- ข) ถ้าผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันถึงหรือมากกว่า ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง ในกรณีเช่นนั้นเฉพาะเงินได้ที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมในอีกรัฐหนึ่งนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
- ค) ถ้าค่าตอบแทนที่ได้รับจากกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น หรือตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น ในกรณีเช่นนั้นเฉพาะค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ กิจกรรมการศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ หนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖, ๑๘ และ ๑๙ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงานเช่นนั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

- ก) ผู้รับเงินอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง และ

ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีก
รัฐหนึ่ง และ

ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบ
การประจำ ซึ่งนายจ้างมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง

๓. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงาน
ที่กระทำในเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๖

คำปวยการของกรรมการ

คำปวยการของกรรมการและการจ่ายเงินอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้
ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา
อีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

๑. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา
รัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือใน
ฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของคนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีก
รัฐหนึ่งนั้น

๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือ
นักกีฬาในฐานะนักแสดงหรือนักกีฬานั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น
แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมของ
นักแสดงหรือนักกีฬาเกิดขึ้น

๓. เงินได้ที่ได้รับ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากกิจกรรมที่กระทำในรัฐ
ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ที่แสดงในวรรค ๑ และ ๒ จะได้รับยกเว้นภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าการมาเยือนใน
อีกรัฐหนึ่งนั้น ได้รับเงินอุดหนุนทั้งหมดหรือเป็นส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าว

ถึงรัฐแรก ส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น หรือดำเนินการภายใต้ความตกลงหรือ
ข้อกำหนดทางด้านวัฒนธรรมระหว่างรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

ข้อ ๑๘

เงินบำนาญ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๗ เงินบำนาญ และเงินปีที่
เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ใน
รัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้น

๒. คำว่า "เงินปี" หมายถึง จำนวนเงินที่กำหนดไว้ซึ่งพึงจ่ายให้แก่บุคคลธรรมดาเป็น
ระยะๆ ตามเวลาที่กำหนดระหว่างที่มีชีวิตอยู่หรือระยะเวลาที่ระบุไว้หรือที่พึงกำหนดได้แน่นอน ภายใต้
ข้อผูกพันที่จะต้องจ่ายตอบแทนอย่างเพียงพอและครบจำนวนเป็นเงินหรือตามค่าของเงิน

๓. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค ๑ เงินบำนาญหรือค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึง
และเงินปีใดๆที่จ่ายภายใต้โครงการสาธารณะ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบประกันสังคมของรัฐผู้ทำสัญญา
รัฐหนึ่ง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๙

งานรัฐบาล

๑. ก) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆที่คล้ายคลึงกัน นอกเหนือจากเงิน
บำนาญ ที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหาร
ส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับ
บริการที่ให้แก่อุทยาน หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารของรัฐนั้น จะเก็บ
ภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข) อย่างไรก็ตาม เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันเช่นว่า
นั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการให้บริการเกิดขึ้น
ในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง

(๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น

๒. ก) เงินบำนาญใด ๆ ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งนั้นให้แก่บุคคลธรรมดา เนื่องจากบริการที่ให้แก่รัฐ หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหาร จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น

๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕ , ๑๖ , ๑๗ และ ๑๘ จะใช้บังคับกับเงินเดือน ค่าจ้าง และ ค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันและกับเงินบำนาญ ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐนั้น

ข้อ ๒๐

นักศึกษา

๑. การจ่ายเงินซึ่งนักศึกษาหรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจผู้ซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้าที่จะไป เยือนรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และผู้ซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ กล่าวถึงรัฐแรกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษาหรือการอบรม ได้รับเพื่อวัตถุประสงค์ในการ ครอบงำ การศึกษา หรือการอบรม จะไม่ต้องเสียภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้น โดยมีเงื่อนไขว่าการ จ่ายเงินเช่นนั้นเกิดขึ้นจากแหล่งภายนอกรัฐนั้น

๒. เงินได้ซึ่งนักศึกษาหรือผู้ฝึกงานได้รับจากกิจกรรมที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ซึ่งบุคคลนั้นดำรงอยู่เพียงเพื่อมุ่งประสงค์ในการศึกษาหรือการอบรมจะไม่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น ยกเว้น เมื่อเงินได้เกินกว่าจำนวนที่จำเป็นในการครอบงำ การศึกษา หรือการอบรม ในกรณีเช่นนั้น ข้ออื่นของ อนุสัญญานี้จะใช้บังคับ

ข้อ ๒๑

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

๑. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก เป็นระยะเวลาไม่เกินสองปีเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ ในการสอนหรือการวิจัย หรือทั้งสองประการที่สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้น จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก สำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยดังกล่าว

๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้จากการทำวิจัย ถ้าการทำวิจัยเช่นนั้นนั้นได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเพื่อประโยชน์ของเอกชนบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งเป็นสำคัญ

ข้อ ๒๒

เงินได้อื่น ๆ

๑. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดก็ตาม ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ตามที่บัญญัติไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๖ ถ้าผู้รับเงินได้เช่นว่านั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่จ่ายนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านั้นจะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๓. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๒๓
การจัดการเก็บภาษีซ้อน

๑. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ได้รับการบรรเทาภาระจากการเก็บภาษีซ้อนที่กำหนดไว้ตามวรรคต่างๆของข้อนี้

๒. ภาษีที่ได้เสียไว้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้หรือกำไรซึ่งได้รับในรัฐนั้น จะยอมให้ถือเป็นเครดิตออกจากภาษีที่เสียไว้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้หรือกำไรนั้น อย่างไรก็ตาม จำนวนเครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งได้คำนวณไว้ก่อนการให้เครดิต ซึ่งเป็นจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้หรือกำไรนั้น

๓. ในกรณีที่ตามบทบัญญัติใดๆของอนุสัญญานี้ เงินได้ที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ได้รับยกเว้นภาษีในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม รัฐดังกล่าวอาจคำนวณจำนวนภาษีสำหรับเงินได้ส่วนที่เหลือของผู้มีถิ่นที่อยู่ดังกล่าว โดยนำเงินได้ที่ได้รับการยกเว้นมารวมด้วย

๔. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการยอมให้ถือเป็นเครดิตในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่จ่ายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะให้ถือว่ามีถึงภาษีที่ต้องชำระในอีกรัฐหนึ่งนั้น แต่ได้รับการลดหรือการยกเว้นภาษีตามกฎหมายส่งเสริมพิเศษที่ได้บัญญัติไว้เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้น เกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขที่เงินได้ดังกล่าวภายในรัฐอีกหนึ่งนั้น บทบัญญัติในวรรคนี้จะมีผลใช้เฉพาะระยะเวลา ๑๐ ปี เริ่มจากวันแรกของเดือนมกราคมของปีถัดจากปีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ ระยะเวลานี้อาจขยายได้โดยความตกลงร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒๔
การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้เสียภาษีอากรใดๆหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับผู้มีถิ่นที่อยู่ถูกบังคับหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน

๒. บุคคลที่ไม่มีรัฐเป็นหลักแหล่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ

เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนด กฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของรัฐที่เกี่ยวข้องถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามใน สถานการณ์เดียวกัน

๓. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกเรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่า ภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน

๔. เว้นแต่ในกรณีบทบัญญัติของวรรค ๑ ของข้อ ๙ วรรค ๗ ของข้อ ๑๑ หรือวรรค ๖ ของข้อ ๑๒ ให้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการจ่ายเงินอื่นๆที่จ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดกำไรที่พึงเสียภาษีของ วิสาหกิจเช่นว่านั้น จะยอมให้หักได้ภายใต้เงื่อนไขเดียวกันเสมือนว่าได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าว ถึงรัฐแรกในลักษณะคล้ายคลึงกัน มูลหนี้ใดๆ ของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่มีต่อผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดทุนที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจเช่นว่านั้น จะยอมให้หักได้ภายใต้เงื่อนไขเดียวกันเสมือนเป็นมูลหนี้ที่ได้ทำสัญญาไว้ต่อผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา ที่กล่าวถึงรัฐแรก

๕. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งมีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคน เดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะ ไม่ถูกบังคับในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆหรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ เกี่ยวกับการ นั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่ เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถูกบังคับหรืออาจถูกบังคับให้เสีย หรือ ให้ปฏิบัติตาม

๖. บทบัญญัติของข้อนี้ จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในอันที่จะ ยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระและการหัก ลดใด ๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอันเนื่องมาจากความเป็นพลเมืองหรือความรับผิดชอบทาง ครอบครัว ซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

๗. บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับภาษีซึ่งอยู่ในบังคับของอนุสัญญานี้

ข้อ ๒๕

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีนี้บุคคลพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ มีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ บุคคลผู้นั้น อาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยไม่ต้องคำนึง ถึงวิธีการแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐเหล่านั้น คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในเวลา ๓ ปี นับจากการแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษีอากรอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติ แห่งอนุสัญญานี้

๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลง ร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอากรอันไม่เป็นไป ตามอนุสัญญานี้

๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะต้องพยายามแก้ไขความ ยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆอันเกิดขึ้นเนื่องจากการตีความหรือการบังคับอนุสัญญานี้โดยความตกลง ร่วมกันเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆที่มีได้บัญญัติไว้ ในอนุสัญญานี้ด้วย

๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ อาจติดต่อกันและกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้บรรลุลความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ นั้น

ข้อ ๒๖

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็น แก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ซึ่งเกี่ยวกับภาษีที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญาเท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับอนุสัญญานี้ ข้อสนเทศใดๆ ที่ได้รับ โดยรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับ ภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคล หรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและ องค์กรฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับใช้หรือการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้อง หรือการพิจารณาอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญา บุคคล หรือเจ้าหน้าที่

เช่นว่านั้นจะใช้ข้อสนทนานั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนทนาในกระบวนการพิจารณาในศาลหรือในการวินิจฉัยชี้ขาดของศาล

๒. ไม่มีกรณีใดที่จะแปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้ต้อง

- ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- ข) ให้ข้อสนทนาอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- ค) ให้ข้อสนทนาซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนทนา ซึ่งการเปิดเผยดังกล่าวจะเป็น การขัดกับนโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยของสาธารณชน)

ข้อ ๒๗

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการราชการของผู้แทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๘

การเริ่มใช้บังคับ

๑. รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจะแจ้งให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบว่าได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดตามกฎหมายของรัฐนั้นเพื่อที่จะทำให้อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้เรียบร้อยแล้ว อนุสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้ในวันที่แจ้งครั้งหลัง

๒. บทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับ

- ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญาจะมีผลบังคับใช้ และ
- ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บ สำหรับปีภาษี หรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญาจะมีผลบังคับใช้

ข้อ ๒๗

การเลิกใช้

๑. อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลบังคับใช้จนกว่าจะมีการยกเลิกโดยรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งอาจแจ้งยกเลิกการใช้อนุสัญญา โดยผ่านวิถีทางการทูต โดยแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรยกเลิกอย่างน้อย ๖ เดือนก่อนวันสุดท้ายของปีปฏิทินใดๆ เริ่มหลังจากพ้นกำหนดระยะเวลา ๕ ปี นับจากวันที่อนุสัญญาจะมีผลบังคับใช้

๒. ในกรณีเช่นว่านี้อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ

- ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้ และ
- ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้

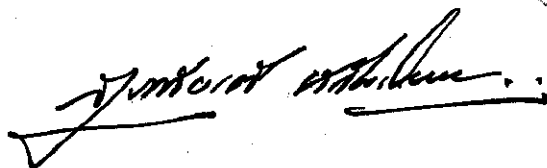
เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง ได้ลงนามใน
อนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับที่ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ปีคริสต์ศักราชสอง
พันสี่ เป็นภาษาไทย ยูเครน และอังกฤษ ทุกฉบับใช้ได้เท่าเทียมกัน กรณีที่มีความแตกต่างในการตี
ความให้ถือฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

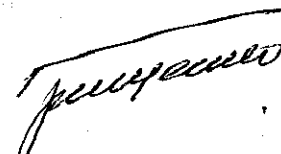
SIGN
HERE

สำหรับรัฐบาลแห่งยูเครน

(สุรเกียรติ์ เสถียรไทย)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

(คอสติยานติน กริชเชนโก)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

พิธีสาร

ในการลงนามอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งยูเครน เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงระษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "อนุสัญญา") ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้ตกลงกันว่าบทบัญญัติดังต่อไปนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญา

๑. ในส่วนที่เกี่ยวกับวรรค ๒ ของข้อ ๘

ถ้าหลังจากการให้สัตยาบันสารของอนุสัญญานี้ ภายใต้อนุสัญญาใดๆ เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน ซึ่งต่อมาได้ตกลงระหว่างประเทศไทยและรัฐอื่นใดเป็นที่เข้าใจว่า หากประเทศไทยใช้ อัตราภาษีที่ต่ำกว่ากับเงินได้ที่วิสาหกิจของรัฐอื่นใดได้รับจากการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อัตราภาษีที่ต่ำกว่าจะมีผลบังคับใช้ในอนุสัญญานี้

๒. ในส่วนที่เกี่ยวกับวรรค ๑ ของข้อ ๒๖

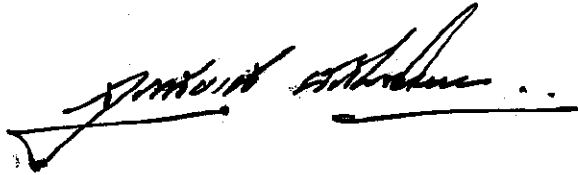
เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญาอาจแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ถ้าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเห็นสมควร

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง ได้ลงนามในพิธีสารนี้

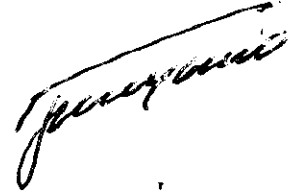
ทำคู่กันเป็นสองฉบับที่ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ปีคริสต์ศักราช สองพันสี่ เป็นภาษาไทย ยูเครน และอังกฤษ ทุกฉบับใช้ได้เท่าเทียมกัน กรณีที่มีความแตกต่างในการตีความให้ถือฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งยูเครน

(สุรเกียรติ์ เสถียรไทย)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

(คอสดียานดิน กริชเชนโก)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ